

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולת/ת השואה

אוסף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: ריפתין	שם פרטי: סימה
---------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: מגדל		בלועזית MIGDAL	
שם פרטי איתו נולדתי: סימה		בלועזית SIMA	
עיר לידה: מז'ריץ		בלועזית MIEDZYZEC PODLASKI	
שם פרטי ושם משפחה של האב: יוסף מגדל		שם פרטי ושם נעורים של האם: מאשה ורניצקי	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: מז'ריץ		בלועזית MIEDZYZEC PODLASKI	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: ילדה קטנה בת חמש		מקצוע לפני המלחמה: חבר בארגון או בתנועה:	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה:			
(שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	

במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	שנת עליה:	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי
אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה		
לפני המלחמה הייתי בת חמש ואין לי זיכרונות מאז יודעת שגרנו בעיר שבה 80% מהתושבים היו יהודיים.		
נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה		
<p>ב 1939 כבשו הגרמנים את פולין. הגרמנים העסיקו יהודים בעבודות שחורות וגם אבא שלי עבד אצלם. ב 1940 בחורף, לפני שבאו לאסוף את היהודים, ברחנו דרך נהר הבוג לבלרוס –רוסיה באותם הימים. היינו אבא אימא אני בת חמש ואחותי בת 9 חודשים. נתפסנו על ידי הרוסים כשעברנו את הגבול ונשלחנו למחנה עבודה בצפון רוסיה.</p> <p>שם אבא עבד בכריתת עצים. היו שם משפחות פולניות שנתפסו כמונו עוברים את הגבול. חיינו שם 4 שנים. לא זוכרת משם כלום חיינו מארוחה לארוחה. אבא היה חוזר מאוחר בלילה כשסיים את מכסת העבודה היומית שלו. כשהתחילו לגרש את הגרמנים מרוסיה עברנו לאוזבקיסטן. שם קיבלנו חדר בצריף לכל המשפחה. שם גם נולד לי עוד אח. אבא נלקח לחפור תעלות על יד מוסקבה ואימא נשארה איתנו. אימא הייתה תופרת ומוכרת את הבגדים כדי שיהיה כסף. אני הייתי כבר בת 9 ואני זוכרת שנשארת לי שמור על האחים שלי כשאימא יצאה. אני גם זוכרת שיגעתי לבשל להם דייסת סולת. לעיר הזאת הגיעו יהודיים והקימו שם בית לילדים יתומים. לי הייתה משפחה. שם גם הלכתי לכיתה א והייתי תלמידה מצטיינת.</p> <p>רצינו לחזור לפולין אבל אי אפשר היה בינתיים אז עברנו לאוקראינה. באוקראינה הלכתי לבית ספר לכיתה ג-ד. בית ספר מעורב לא יהודי. קיבלנו שם חדר בצריף ארוך ושם גם נולדה אחותי הקטנה. שם גם שמענו ברדיו כשנגמרה המלחמה.</p>		
אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ		
<p>רק ב 1946 נתנו לנו לחזור לפולין. אבא נסע לעיר שלנו וחזר ואמר שאין מה לנסוע לשם כי לא נשאר שם אף אחד. סבא וסבתא ההורים של אימא, ושתי דודות אחת עם 4 ילדים ואחת עם 5 ילדים נספו. הבעלים של שתי הדודות נסעו לקובה להרוויח כסף ותכננו להביא את המשפחות אבל הם לא הספיקו.</p> <p>גרנו בעיירה DIERZONION הייתה שם קהילה יהודית, בית ספר יהודי. קיבלנו בית יחסית נורמאלי, אבא עבד ואימא טיפלה בנו. השנים האלה היו טובות. לבית הספר הגיעו שליחים מהארץ מהשומר הצעיר ואני החלטתי שאני עולה עם עליית הנוער לארץ. אבא אמר שאם במלחמה לא נפרדנו אז גם עכשיו לא ניפרד וכל המשפחה עלתה בגללי לארץ. בחורף 1949 עלינו כל המשפחה באונייה "גלילה" לארץ.</p>		
נא ספרי/ על חיך בארץ		
<p>כשהגענו לקחו אותנו לעתלית. מעתלית נשלחה המשפחה למחנה עולים "מחנה ישראל" על יד לו. אני הייתי מיועדת לעליית נוער לקיבוץ עין שמר אז עזבתי אותם. המשפחה עם שלושת הילדים התגוררה באוהל כמה חודשים עד שהועברו לבת ים.</p> <p>ב 1950 כשהייתי בת 15 הגעתי לקיבוץ עין שמר. היינו בקבוצה של עליית הנוער כולנו באנו מפולין, ועין שמר נוסד על ידי יוצאי פולין אז זה הקל על הקליטה. לא למדנו עם ילדי הקיבוץ היה לנו בית ספר לחוד ומדריכים. שנתיים הייתי בעליית הנוער. בחופשיים נסעתי לבקר את ההורים אבא מצא עבודה בתחום שלו מברשן ואימא הייתה עקרת בית. אבא גם למד עברית טוב יותר מאימא.</p>		

בכיתה י"ב כל הקבוצה עברה להשלמה לקיבוץ נחשון. לי כבר היה חבר בעין שמר, בן הקיבוץ וביקשתי לחזור לעין שמר אז החזירו אותי לבד והצטרפתי ביב לכיתה של בני הקיבוץ. בצבא הייתי בחיל אויר באזור רמלה אז גם הגעתי הרבה לבית של ההורים. היו לי חברות מהצבא אבל לא מהקיבוץ. אחרי הצבא חזרתי לקיבוץ וב 1954 התחתנו כבר 60 שנה ביחד.

בקיבוץ עסקתי בהרבה תחומיים, בהתחלה רציתי לעבוד בחקלאות אז עבדתי במטעים אחר כך עבדתי במספר ענפים בקיבוץ הייתי פעילה בועדות שונות. עבדתי במחלקה הפרסונאלית שנקראת היום משאבי אנוש בתנועה הקיבוצית (השומר הצעיר). הייתי מזכירת הקיבוץ בתקופה של אחרי מלחמת יום הכיפורים. למדתי ברופין ועבדתי 10 שנים באבטחת איכות במפעל הפלסטיק של הקיבוץ. ריכזתי את מחסן הבגדים.

יש לנו שלושה ילדים. בת בכורה שגרה ברמת צבי ולה יש 7 נכדים, כלומר לנו יש 7 נינים, היא מנהלת לשכה של רואה חשבון. בן אחד גר בקיבוץ מורן היה טיס ובן בקיבוץ מגל עוסק בהיי-טק. לנו יש נכדים. הוריי נפטרו נשאר לגור בבתי ים. יש לי שתי אחיות ואח. האחות הקטנה גרה בפרדס חנה היא למדה בשנקר והיא לימדה אותי לעשות עבודות יד. בבית תלויות עבודות רקמה ועבודות טלאים שאני עשיתי.

לפני 7 שנים נסעתי עם גיורא, בעלי לפולין. היה לי חשוב לקחת אותו למקום שנולדתי בו. עשינו סיור בפולין עם נהג שהוא יהודי שעוסק בהדרכה. זאת הייתה פעם ראשונה ואחרונה שלי בפולין אחרי המלחמה. היו לי גם תחושות לא קלות מהסיור אבל שמחתי שעשינו אותו. אני בפנסיה גיורא עוד עובד. אנחנו מטיילים בארץ ובעולם עם הקבוצה של מילוא (מרכז לותיקים אזורי) של המועצה האזורית שלנו. שנה שעברה היינו בצרפת בבריטניה ונורמנדי והשנה מתכננים לנסוע למלטה.

מאחלת לנו להיות בריאים ולהרגיש טוב

ראיון: אתי וולך, עין שמר, מרץ 2014

